

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμὰ ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνηνος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 51

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Σέλλυς κι' ὁ Πάδδου σέρνουν τὰ
ἔλκυθρα κι' ὁ Κούτι βαδίζει ἀνάμεσα
στὸ μηχανικὸ καὶ στὸ γιατρὸ.

Καθὼς προχωροῦν, διάφορες στοῖες ἀ-
νοίγουν μπροστά τους, πότε δεξιά, πότε
ἀριστερά. Ὁ αἰχμάλωτος, χωρὶς νὰ τὴ
τὸ ζητήσουν, δείχνει κάθε φορά με ὅλη
τὴν προθυμία τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ
πάρουν.

Ἡ προθυμία αὐτὴ
κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπω-
ση στοὺς Εὐρωπαίους,
καὶ κοιτάζουν ὑποπτα-
τὸν Κούτι. Εἶναι ὅμως
ἀποφασισμένοι, καὶ στὴν
παρὰμικρή του ἀπεί-
θεια, νὰ τὸν τιμωρήσουν
σκληρὰ, ἀκόμη καὶ νὰ
τὸν θανατώσουν!

Ὅστερ' ἀπὸ πορεία
δυὸ ὥρων, ὁ μηχανικὸς
ὀρίζει στάση. Τὸν Κού-
τι τὸν ἔδεσαν γερὰ, ἀφοῦ
τοῦ ὤδωσαν νὰ φάει καὶ
νὰ πιεῖ, κι' ἐτοιμάστηκαν
νὰ ξενυχτίσουν ἐκεῖ. Ἐ-
νας ἑνας ἀγρυπνεῖ με-
τὴ σειρά του καὶ τὸν
φρουρεῖ, ὅπως εἶχαν
κάμει καὶ μέσα στὸ
«πλοῖο τῆς ἀβύσσου».

Τὴν ἐπομένη, ἡ πορεία ἐξακολουθεῖ
χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο. Τὴν ἄλλη μέ-
ρα, ὁ διάδρομος τοὺς βγάζει σ' ἓνα μικρὸ
χαμηλὸ σπήλαιο.

Πρὶν προχωρήσουν ὅλοι, ὁ Ἰδαῖν μπαί-
νει μέσα μόνος του, κρατώντας τὴ λάμ-
πα τοῦ μαγνησίου. Μερικὰ σκαλιὰ κατε-
βάζουν κάτω κι' ὁ μηχανικὸς προχωρεῖ
σιγά-σιγά καὶ με προφύλαξη. Ἀλλὰ στὸ
τέταρτο ἢ πέμπτο σκαλί, παρατηρεῖ ἓνα
περίεργο φαινόμενο.

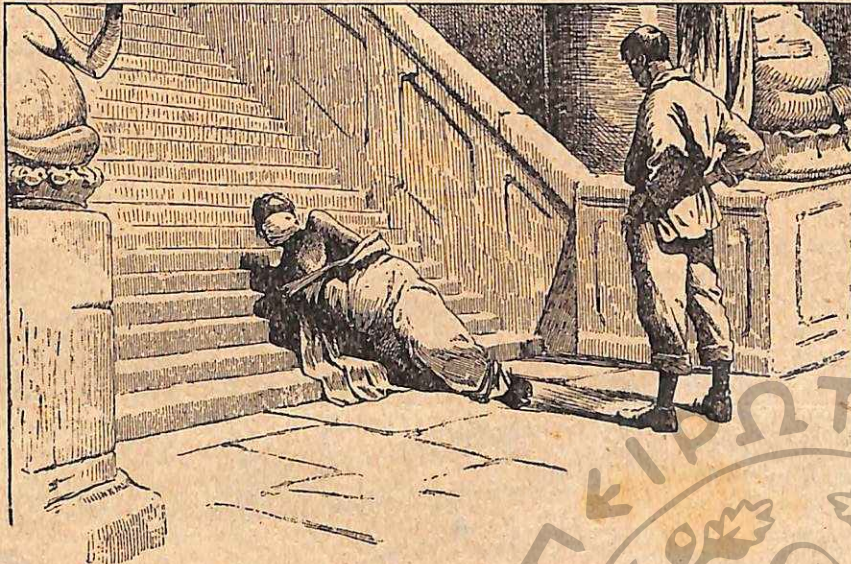
Τὸ μαγνήσιο δὲν φωτίζει πιά ὅπως
πρὶν, ἀλλὰ ἔχει μιὰ φλογίτσα κίτρινη κι'

ἀδύνατη, ποὺ σιγοτρίζει χαρακτηριστικὰ.
Ὅστόσο ὁ μηχανικὸς προχωρεῖ ὡς ποὺ
τὸν πιάνει μιὰ ζάλη δυνατὴ — καὶ τότε
μόνο καταλαβαίνει τί τρέχει.

Γυρίζει γοργὰ κι' ἀνεβαίνει τὰ σκα-
λοπάτια. Εὐθὺς ἡ λάμπα φέγγει πάλι με-
τὴ συνειθισμένη τῆς λάμπης.

— Λοιπὸν; ρωτᾷ ὁ γιατρός.

— Λοιπὸν, ἀδύνατο νὰ προχωρήσου-

« Μάκουσες; ρωτᾷ ὁ μηχανικὸς, » (Σελ. 590, στ. γ'.)

με. Στὴ σπηλιά αὐτὴ ὑπάρχουν ἄερια,
ποὺ εἶναι ἱκανὰ νὰ μᾶς φέρουν τὸ θά-
νατο.

— Ἀνθρακικὸ δέξυ;

— Ναι.

— Ἀλλὴ διέξοδος δὲν ἔχει;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Μπαί Γκόντ! μωρμουρίζει φουρ-
κισμένος ὁ γιατρός.

Ὅστερα γυρίζει στὸν Κούτι:

— Δὲ μοῦ λὲς ἐσύ, βρὲ μαῖμοῦ, τῶ-
ξερεις αὐτό;

— Τῶξερα, ἀπαντᾷ ἀπάραχος ἐκεῖνος.

— Καὶ δὲ μᾶς τὸλεγε;

— Ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ πῶ τίποτα. Ἐγὼ
εἶχα πεῖ νὰ πάτε δεξιά. Δὲ μ' ἀκούσατε
καὶ πήγατε ἀριστερά.

Ὁ Ἰδαῖν δαγκώνει τὰ χεῖλη του. Αὐ-
τὴ τὴ φορά ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος τὴν
ἐπαθε. Δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψει στὴν
εἰλικρίνεια τοῦ προδότη αὐτοῦ, καὶ σκέ-
φθηκε ὅτι ὁ δρόμος ποὺ τοὺς ἔδειχνε θὰ
ἦταν φυσικὰ ὁ ἀντίθετος ἀπὸ τὸ σωστό.
Ἀλλὰ ὁ Κούτι εἶχε πεῖ τὴν ἀλήθεια!
Καὶ ὕστερα, μετανοώντας γιὰ τὴν εἰχ-
λεῖ, προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς ὁδηγήσει

σ' ἓνα δρόμο ποὺ ἦταν
ἀδιέξοδος. Ἔτσι ἐξη-
γεῖται ἡ προθυμία του.

Ὅστόσο ὁ μηχανικὸς
δὲν χάνει καιρὸ. Γυρί-
ζουν πίσω με πορεία
βιαστικὴ, καὶ βρίσκονται
πάλι σὲ τρεῖς μέρες στὴν
κορυφὴ τῆς τεράστιας
σκάλας, ἀφοῦ χάσανε
ἕξη ὁλόκληρες
μέρες, ἕξη πολύτιμες μέ-
ρες. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ
Κούτι φέρνει πολλὰς δυ-
σκολίες γιὰ νὰ ἀνοίξει
τὴν ἄλλη τὴ δεύτερη
πόρτα. Ἀλλὰ βλέπει τὸ
μηχανικὸ ἀγριεμμένο, ἔ-
τοιμο νὰ τοῦ τινάξει τὰ
μουαλὰ μετὸν ρεβόλβερ
στὸ χέρι, κι' ἀναγκάζε-
ται νὰ ὑποχωρήσει.

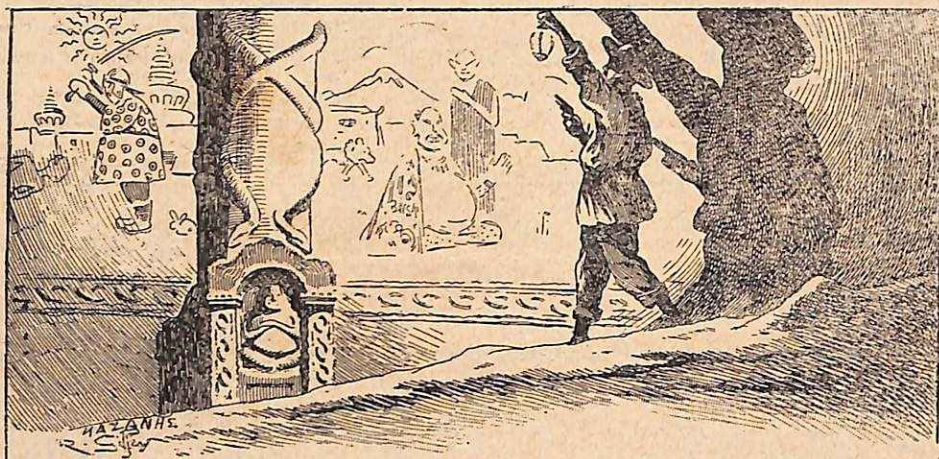
Τώρα βρίσκονται ἐμ-
μπρὸς σὲ μιὰν ἄλλη σκάλα, πιδὸ στενὴ,
ποὺ τοὺς βγάζει σὲ μιὰ στοὰ γεμάτη πε-
ρίεργες τοιχογραφίες καὶ ἄλλα ἀντικεί-
μενα, ποὺ οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν καταλαβαί-
νουν τὸν προορισμὸν τοὺς: Ταμπούρα,
κουδούνια, πιάτα μετάλλινά, χωνιά, ἀ-
γαλματάκια καὶ πολύτιμα πετράδια. Φαί-
νεται ὅτι ἐδῶ εἶναι οἱ θησαυροὶ τῶν ἱε-
ρῶν τόπων. Ὁ Κούτι εἶναι ἀμήλητος, ἀλ-
λὰ στὸ πρόσωπό του διαβάζεται ἡ λύσ-
σα καὶ τὸ μίσος.

Μετὰ δυὸ μέρες, βγαίνουν σ' ἓναν ἄλ-
λο διάδρομο, σκοτεινὸ, χωρὶς κανένα στο-

λίδι, που έχει κατεύθυνση νοτιοανατολική.

Βράδυ-βράδυ, οι πέντε οδοιπόροι στέκονται να ξεκουραστούν στην όχθη απ' ένα ρεύμα, που κυλά κάτω απ' ένα τουν-νελ θεοσκότεινο και απαίσιο.

Ο Κούτι, που εξήγησε να τον έλευθερώσουν από τα δεσμά του, κάθεται σ' ένα βράχο, άκουμπώντας τη ράχη του

«Ο Ίδαίν, με τη λάμπα στο χέρι, προχωρεί...» (Σελ. 592, στ. α').

στον τοίχο. Ο Πάδδου έτοιμάζει φαγητό κι' οι τρεις άλλοι κάθονται στην όχθη και κοιτάζουν συλλογισμένοι.

Από τη θέση του, ο Ίθαγενής παρακολουθεί τους Εύρωπαίους, κι' είτε για διασκέδαση, είτε γι' άλλο σκοπό, χτυπά το γρανιτικό τοίχο ρυθμικά, μ' ένα κομμάτι τσακμακόπετρα που κρατούσε στο χέρι.

Περνούν κάμποσα λεπτά.

Τη στιγμή αυτή, τα μάτια του πέφτουν στο δοχείο με το νερό, που τρέχει αψίσει εκεί κοντά του ο Πάδδου. Αφοῦ βεβαιώθηκε πως οι εξερευνητές δεν τον έβλεπαν, σηκώνεται, βουτά το χέρι του γοργά μέσα στο νερό και ξανακάθεται άμέσως στη θέση του. Στο χέρι αυτό φορούσε ένα χοντρό δαχτυλίδι κι' είχε ξεβιδώσει πριν το πέτράδι του. Το νερό θόλωσε λιγάκι στην αρχή, αλλά ύστερα πήρε πάλι το φυσικό του χρώμα.

«Ολ' αυτά έγιναν τόσο γρήγορα, ώστε σίγουρα κανείς δεν πήρε μυρωδιά».

Σε λίγο όμως, οι Εύρωπαίои γυρίζουν και προχωρούν προς το μέρος του. Εκείνος οπισθωχωρεί σαν ένοχος.

Πιάστε τον αυτόν τον κακοῦργο! προστάζει ο Ίδαίν.

Ο γιατρός κι' ο λοχαγός έκτελούν άμέσως τη διαταγή, ενώ ο Ίθαγενής φέρνει κάποια αντίσταση, που εύκολα καταπνίγεται.

Ο μηχανικός σκύβει και σηκώνει μια πέτρα κι' αρχίζει να χτυπά μ' αυτή το βράχο άργά-άργά, στο ίδιο μέρος ακριβώς όπου τον χτυπούσε πριν από λίγο ο Κούτι. Ύστερα κολλά τ' αἰτί του κι'

αφοκράζεται. Οι άλλοι τον κοιτάζουν χωρίς να καταλαβαίνουν τίποτα. Τέλος σηκώνεται.

«Ακριβώς όπως το υποπεύθηκα, λέει. Μας όδήγησες ίσαμε δώ, μόνο και μόνο για να μας εξολοθρεύσεις. Σε λίγες ώρες, σε λίγα λεπτά ίσως, οι φίλοι σου είναι εδώ κι' εμείς είμαστε χαμένοι πιά...»

— Αφέντη, σου όρκίζομαι...

ματική γλώσσα, για να είδοποιήσει τους δικούς του ότι είμαστε εδώ. Και τώρα ένα από τα δυό: ή θάρθουν εδώ να μας χτυπήσουν, ή θα μας παραμονέψουν σε καμιά στροφή να μας ξεκάνουν. Δεν τὰ λέω σωστά, φίλε Κούτι;

Ο Κούτι ρίχνει μια ματιά γεμάτη μίσος και δεν βγάζει μιλιά.

— Όπως νάναι, κρατήστε τον καλά το φίλο. Αν είναι μετρημένες οι δικές μας ώρες, θα είναι κι' οι δικές του... Εγώ, στο μεταξύ, θα φροντίσω να μάθω πόσον καιρό έχουμε στη διάθεσή μας.

— Πώς;

— Θα ιδήτε ότι θα με πληροφορήσουν οι ίδιοι οι έχθροί μας. Εγώ θα χτυπήσω στο βράχο και σύ, Σέλλυς, θα κρατῶς το χρονόμετρο σου και θα μετρήσεις σε πόση ώρα θάρθει απάντηση. Έτοιμος;

— Έτοιμος.

Ο Ίδαίν χτυπά μια φορά το βράχο. Ακολουθεί σιγή κι' ο Κούτι κοιτάζει περίεργος τη σκηνή αυτή. Ξαφνικά ύστερα, ο Ίδαίν σηκώνεται:

— Απάντησαν! Πόσο;

— Τριάντα δευτερόλεπτα.

Ευχαριστώ. Τώρα πρέπει να πάρουμε το μισό, δηλαδή δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Ο ήχος πηγαίνει σε δεκαπέντε δευτερόλεπτα και αρχεται σε άλλα δεκαπέντε. Χίλια είκοσι πόδια σε κάθε δευτερόλεπτο, μας κάνουν δεκαπέντε χιλιάδες τριακόσια πόδια. Έννοια σας, έχουμε καιρό. Απέχουν πάνω από μια λεύγα. Ας τσιμπήσουμε κάτι, γιατί μας χρειάζονται δυνάμεις.

Και γυρίζοντας στον Πάδδου:

«Βουτά το χέρι του γουργά μέσα στο νερό...» (Σελ. 602, στ. α').

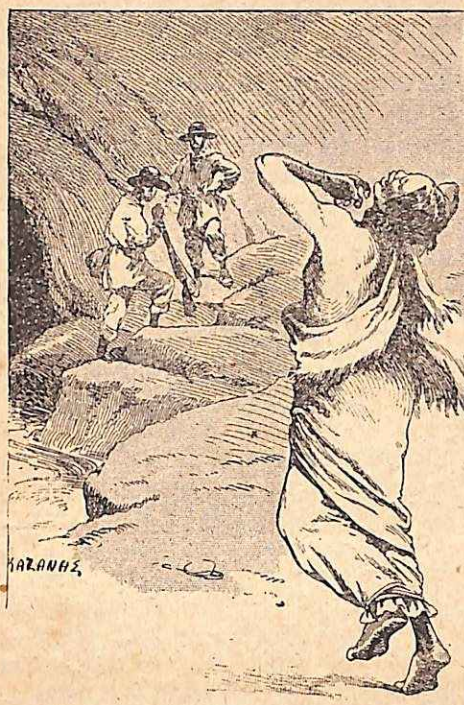
νος στους φίλους του, ο Ίδαίν τους εξηγεί:

— Όρισμένοι φυσικοί νόμοι επιτρέπουν, καθώς θα ξέρετε, τη μετάδοση του ήχου σε τεράστιες αποστάσεις χάρη στη σύσταση των τοιχωμάτων και στο σχήμα των διαδρόμων. Αυτό συμβαίνει, λ. χ. στην έσωτερική στοά του Αγίου Πέτρου της Ρώμης και στα θαυμαστά σπήλαια της Σικελίας. Το ίδιο συμβαίνει κι' εδώ, κι' ο όδηγός μας το ήξερε πολύ καλά. Και τα χτυπήματα αυτά με την πέτρα στο βράχο, είναι μυστική συνθη-

— Έτοιμο το φαγητό, Πάδδου; ρωτά. Τον Κούτι θα τον σερβίρεις ιδιαιτέρως, με όλες τις τιμές του πολέμου...

— Και περιποίηση έξτρα, προσθέτει γελώντας ο Πάδδου.

— Όσοτε ο Κούτι κάθεται να φάει δίχως να δίνει σημασία σ' όσα λένε γύρω του.

«Τα δάχτυλά του ξεσχίζουν το στήθος του...» (Σελ. 603, στ. α').

Το δοχείο, όπου βούτηξε το δαχτυλίδι του, είναι προς το μέρος των Εύρωπαίων. Ο Πάδδου τούδωσε ένα άλλο μικρότερο, ώστε απ' αυτή τη μεριά, ο Ίθαγενής είναι ήσυχος.

Οι εξερευνητές

και τοῦκαμε τρεῖς ἐνέσεις. Ὑστερα τὸν ξάπλωσε σιγὰ-σιγὰ χάμω.

— Σὲ λίγο οἱ πόνοι του θὰ λιγοστεύουν, εἶπε ὁ γιατρὸς πλησιάζοντας τοὺς ἄλλους. Μὰ τρόπος σωτηρίας δὲν ὑπάρχει γι' αὐτόν. Τὸ δηλητήριο, ποὺ προσριζόταν γιὰ μᾶς, εἶναι ἀπὸ κεῖνα ποὺ οἱ Ἰνδοὶ κρατοῦν τὸ μυστικὸ τους ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ καὶ ποὺ δὲν καταπολεμοῦνται μὲ κανένα ἀντίδοτο. Σὲ λίγα λεπτά, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς θὰ ὑποκύψει. Ἀλλὰ κρατήσαμε τὴν ὑπόσχεσή μας: θὰ πεθάνει τοῦλάχιστο δίχως νὰ ὑποφέρει.

— Πάλι καλὰ... μουρμουρίζει ὁ Πάδ-δου. Ὅσο συλλογίζομαι εἶτι...

— Σιωπή, εἶπε αὐστηρὰ ὁ μηχανικός. Ἀς σεαυθοῦμε τὸ θάνατό του. Πλήρως εἶται κι' ἐξαγόρασε ὅλες του τὲς κακίες.

Ὁ γιατρὸς ὅμως ἔχει ἄλλοῦ τὸ νοῦ του.

— Ἀκούστε! λέει.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

ΑΣΗΜΟΙ

Πέρα, τοῖχο τοῖχο, στὸ στενὸ πεζοδρόμι, μιὰ σκιά.

Εἶναι μιὰ ὥρα ποὺ ὅλα εἶναι κλειστά, κι' ὁ κεντρικὸς δρόμος ἡσυχάζει. Ὅλα γύρω εἶναι ἄφωνα, σὰ νὰ παρέρσκωνται σὲ μιὰ μυσταγωγία, ἢ σὰ ν' ἀκοῦνε κάποια νυχτωδία. Καὶ ρυθμὸς τῆς νυχτωδίας εἶναι τὰ βήματα τοῦ διαδῆτη.

Ἡ σκιά γλυστράει καὶ χάνεται. Τὴν κατάπιε τὸ σκοτάδι ἐνὸς στενοῦ.

Ἀέφωνα ἕνας ὄρυθος. Σὰ νὰ βρέχει, σὰ ν' ἀναδράζει κάτι. Εἶν' ἐν' αὐτοκίνητο. Ἐρχεται κατὰ δῶ.

Οἱ προβολεῖς του, βλοσυροί, τινάζουν τὸ φῶς ὡς τὸ στενὸ. Ὁ διαδῆτης γυρίζει καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά ὅλο ἀδιαφορία. Καὶ πάλι κοιτάζει μπροστά του. Τραβάει τὸ δρόμο ποὺ παίρνει ἀπὸ πάντα του. Καὶ τὸ φῶς τραβιέται, καὶ τὸν ἀγκαλιάζει ξανά ἡ ἀφάνεια.

Ταῦτοκίνητο στρίβει. κυλάει στὸν κατήφορο.

Πόσοι σὰν αὐτὸν τὸ διαδῆτη! Ἀγνώστοι, — μιὰ σκιά ποὺ τρίβεται στοὺς τοίχους τῶν κεντρικῶν δρόμων, ὅταν ὅλα εἶναι κλειστά, ὅλα ἄφωνα, σὰ νὰ παρέρσκωνται σὲ μιὰ μυσταγωγία, κι' οἱ γλόμποι ἀράδα, ἀραδιά, φωτίζουν τὰ σταυροδρόμια. Κι' ὅλους τοὺς καταπίνει τὸ σκοτάδι ἐνὸς στενοῦ, καὶ τὰ φώσκαφουν καὶ νὰ τοὺς ξεθάψουν. Μὰ ἐκεῖνοι γυρίζουν καὶ τὸ κοιτᾶνε ἀδιάφορα, δίχως νὰ σταματήσουν. Καὶ πᾶνε, μὲ τὸ ἴδιο βῆμα, ὥσπου τὸ φῶς τραβιέται: ταῦτοκίνητο στρίβει.

Κ. Π. ΛΕΥΚ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΟΥΠΕ

Ἡ ἱστορία μου, ποὺ θὰ σὰς τὴ διηγῶ, εἶναι μαζὶ κι' ἡ ἱστορία τῆς μικρῆς μου φίλης Ἰσαβέλλας, ποὺ πέθανε ὦν καὶ λίγον καιρὸ. Ἦταν μιὰ χλωμὴ ξανθοῦλα, ποὺ πέρασε ὅλη τὴ μικρὴ της ζωὴ πάνω σὲ μιὰ βελουδένια πολυθρόνα μὲ ρόδες. Ὡ, Θεέ μου, πόσο δυστυχισμένο ἦταν τὸ κορίτσι αὐτό, μὰ καὶ πόσο ὑπομονητικὸ! Ἀν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέση της, δὲ θὰ μπορούσα νὰ ζήσω οὔτε μιὰ βδομάδα τῆ ζωῆς ποὺ ἔζησε ἐκεῖνη. Μὰ θέλω νὰ σὰς διηγῶ τὴν ἱστορία μας ἀπ' τὴν ἀρχή.

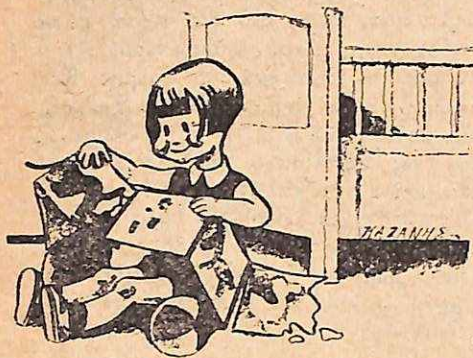
Πρὶν γνωριστῶ μὲ τὴν Ἰσαβέλλα καὶ πάω μαζὶ της, ζοῦσα στὸ Παρίσι, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη βιτρίνα, μαζὶ μὲ τὲς ἄλλες συντρόφισσές μου. Μὰ δὲν κατοικούσαμε μόνο ἐμεῖς μέσ' στὴ βιτρίνα. Ἐμεναν μαζὶ μας καὶ κάμποσοι παληάτσοι καὶ φασουλῆδες, μὲ χρωματισμένα πρόσωπα. Ἦταν πολλὸ κωμικοὶ καὶ κακοαναθρεμμένοι. Μᾶς ἔκαναν τόσο γελοῖες γκριμάτσες, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε γελοῦσαμε καὶ μεῖς μαζὶ τους. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκανε παντὰ ν' ἀπορούμε, ἦταν ποὺ τὴν ἔδρισκαν κάθε στιγμὴ τὴν τὴν διάθεσιν. Δὲν εἶχαν κι' αὐτοὶ τὲς στενοχώριες τους; Δὲν ἀνησυχούσαν γιὰ τὴν τύχη τους; Σὲ μένα, ποὺ ἤμουνα πάντα μελαγχολικὴ, αὐτὸ φαινόταν ἀκατανόητο.

Ἡ βιτρίνα μας ἦταν σ' ἓνα μεγάλο μαγαζὶ μιᾶς κεντρικῆς πλατείας. Ἐγὼ ποὺ ἤμουνα κοντὰ στὸ τζάμι, ἔβλεπα ὅλη τὴν κίνηση καὶ διασκέδαζα τὴν πλήξη μου. Ἐθαύμαζα τὸ γαντοφορεμένο ἀστυφύλακα, ποὺ μ' ἓνα κίνημα τοῦ μικροῦ ραδιοῦ ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι, κατόρθωνε νὰ σταματῶν ὅλα τ' αὐτοκίνητα, ὅσα περνοῦσαν κεῖνὴ τὴ στιγμὴ ἀπ' τὴν πλατεία.

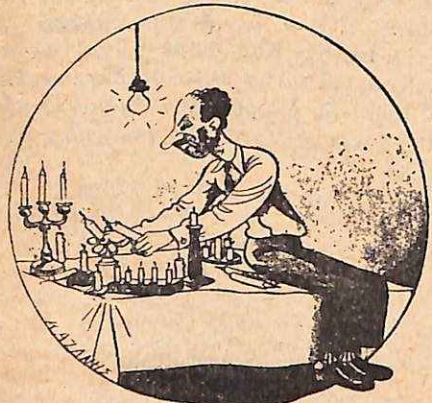
Τὸ βράδυ ἡ βιτρίνα μας πλημμύριζε ἀπὸ φῶς. Ἦταν τόσο πολὺ τὸ φῶς, ποὺ καὶ τώρα ἀπορῶ πῶς δὲν τυφλωθήκαμε ὅλες ἐκεῖ μέσα.

Κάθε βράδυ λοιπὸν μαζεῦοταν ἓνα σωρὸ κόσμος μπροστὰ στὴ βιτρίνα καὶ μᾶς θαύμαζε. Ἦταν κύριοι καλοντυμένοι καὶ φρεσκοξυρισμένοι κι' ἄλλοι ποὺ φαίνονταν πολλὸ φτωχοί. Τὶ νὰ σὰς πῶ! Μ' ἀρέσει βέβαια καὶ μένα ὁ καλὸς κόσμος, ἀλλὰ τὸν φ

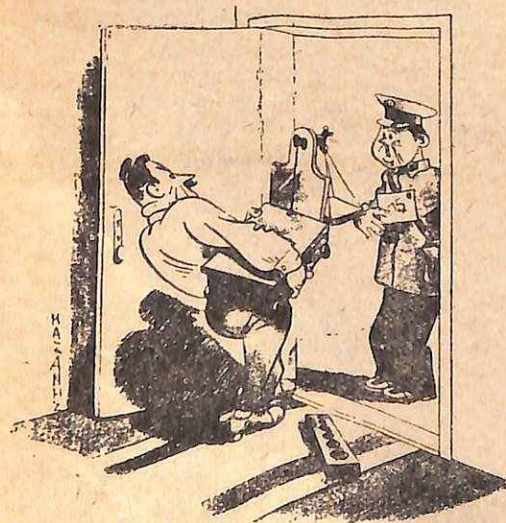
ΕΓΩ ΔΕΝ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ!

«Ο Τοτός: «Ο μπαμπάς έφερε ένα καινούριο βιβλίο με εικόνες, σέ χαρτί, λέει, που δε σκίζεται. Έγώ δεν το πιστεύω! Για, νά ιδούμε... (Ο Τοτός βάζει όλα του τα δυνατά και το βιβλίο, φυσικά, σέ λίγο είναι κομματια.)

«Ο κύριος Κουφιοκέφαλος: «Αγόρασα ένα λαμπιόνι των 50 κηρίων. Άλλά αξίζει τουτό το φώς ίσα με το φώς από 50 κεριά; Έγώ δεν το πιστεύω! Για, νά ιδούμε... (Κι' αγοράζει 50 κεριά και τάνάβει, για νά κάνει τή σύγκριση.)

«Ο μπακάλης πρὸς τὸ γραμματοκομιστή: Τί έκαμε, λέει; Πρέπει νά πληρώσω πρόστιμο γιατί τὸ γράμμα ζυγίζει πέντε γραμμάρια παραπάνω; Έγώ δεν το πιστεύω! Για, νά ιδούμε... (Και κουβαλεῖ τή ζυγαριά του, πού τὸ μικρότερό της ζυγὶ εἶναι 50 δράμια!)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Εἶναι καμωμένα στὸν ἐργαλειὸ καὶ ὑφασμένα σύμφωνα μ' ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο πὸ ἀνακάλυψε ἡ κυρία Σικελιανού, ἀφοῦ ἐπὶ χρόνια πολλὰ ἔψαχνε νά βρῇ τὸ μυστικὸ τῆς ὑφαντουργικῆς τέχνης τῶν ἀρχαίων, πού τὰ ὑφάσματα τους — ὅπως ἄλλωστε βλέπομε καὶ σ' ἀρχαῖα ἀγάλματα — πέφτουν τόσο ωραία καὶ σχηματίζουν τόσο θαυμάσιες πτυχές. Τοῦτα ὅμως πού εἶναι ἐδῶ ἐκτεθειμένα, ἔχουν ἀκόμη τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ ὅτι εἶναι ὁλομέταξα, γιὰ νά κάνουν ωραιότερη ἐντύπωση στὸ θέατρο, καὶ εἶναι ὅλα πλουσιώτατα κεντημένα στὸν ἐργαλειὸ σύμφωνα μὲ ἀρχαῖα σχέδια καὶ οἱ θαυμάσιους συνδυασμοὺς σχημάτων καὶ χρωμάτων. Ἔτσι π. χ. στὰ φορέματα τῶν Ὠκεανίδων εἶναι κεντημένα ψάρια, γλάροι, κοράλλια, κταπόδια, θαλάσσιες ἀνεμώνες· στὸ φόρεμα τοῦ Ἡραίου εἶναι κεντημένες φλόγες πού φαίνονται σὰν ἀληθινές· τὸ φόρεμα τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι χρυσοκόκκινο μὲ ὀλόχρυσος κεντήματα. Δὲν μᾶς κάνει ἀλήθεια καρδιά νά ξεκολλήσωμε τὰ μάτια μας ἀπ' τ' ἀριστουργήματα αὐτὰ τῆς ὑφαντικῆς.

Καὶ μιά ἐκπληξή: Μιά διαπλαστούλα εἶναι κι' αὕτ' ἐκθέτης! Εἶναι ἡ δ. Φαίνη Γρῶμαν, ἡ ἀγαπητὴ μας Δορελάϊ, πού σπούδασε χρυσοχόα καὶ ἐκθέτει τώρα τὰ προϊόντα τῆς τέχνης της. Τὴν ἀναγνωρίζομε καὶ τὴν χαιρετοῦμε μ' ἐνθουσιασμό. Οἱ ἀδελφές μου γουρλώνουν τὰ μάτια μπρὸς τὴν βιτρίνα της.

— Μόνη σας τᾶχετε κάνει αὐτά; ρωτοῦν μ' ἐκπληξή.

— Ὁχι, τὴν βοήθησα κι' ἐγώ! λέει ὁ Ἀνανίας ἀγανακτισμένος. Τί κουτὴ ἐρώτηση εἶναι αὕτη;

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς δὲν ἔχουν πολὺ ἄδικο οἱ ἀδελφές μου. Τοὺς φαίνεται περίεργο πὼς αὐτὲς οἱ θυμάρσιες καρφίτσες, τὰ περιδέρια, τὰ δαχτυλίδια, οἱ πίπες, εἶναι ἀποκλειστικὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἑνὸς κοριτοῦ!

Ἀλλὰ ἡ ὥρα περνάει.

— Μὴν ξεχνάτε τὸ Σῆμα! λέγομε φεύγοντες στὴ Δορελάϊ καὶ διευθυνόμεστε σ' ἄλλα τμήματα.

Νά τώρα κι' ἄλλα ὑφάσματα μὲ ἀρχαῖα σχέδια. Εἶναι τοῦ «Διπλοῦ Πέλκευς» ἐνὸς κρητικῶ ἐργαστηρίου. Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ τῶν ὑφασμάτων αὐτῶν, πού γίνονται ἐπίσης ὅλα στὸν ἐργαλειὸ, εἶναι ὅτι τὰ κεντήματά τους εἶναι παρμένα ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὴς μινωικῆς τοιχογραφίας τῶν ἀνακτόρων τῆς Κνωσοῦ. Μερικὰ σχέδια εἶναι τόσο πετυχημένα, τόσο «μοντέρνα» ὅπως τὰ χαρακτηρίζει ὁ Ἀνανίας, ὥστε δυσκολεύεται κανεὶς νά πιστέψῃ πὼς ἔγιναν δυὸ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ!

Ὁ Ἀνανίας μοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχή μου σ' ἕνα μαξιλάρι θαλασσοπράσινο μὲ ψάρια καὶ θαλασσινὰ φυτά.

— Δὲν φαίνονται αὐτὰ τὰ ψάρια σὰ νά κολυμποῦν; μοῦ εἶπε.

Καὶ τώρα πέρνομε γραμμὴ τὰ τμήματα τῶν ἐπαρχιῶν. Τῆς Μυτιλήνης μὲ τὰ τόσα ωραῖα κεντήματα, τῆς Ζακύνθου, ὅπου ἐκτός ἀπ' τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ κίλινια, ὑπάρχει καὶ ωραιότατο μαντολάτο καὶ γίνεται ἀνάρπαστο ἀπὸ τίς ἀδελφές μου, τὸν ἀδελφὸ μου καὶ τὴν ὑποφαινομένη. Μόνο ἡ κυρὰ-Μάρθα δὴλωσε ἀποχή γιατί δὲν κάνει, λέει, γιὰ τὰ δόντια της.

Νά καὶ τὸ Καλαματιανὸ ἐργαστήριον ὑφαντικῆς τῆς κυρίας Καπόμπαση, ὅπου μαζὶ μὲ τὰ ωραῖα μεταξωτά, εἶναι ἐκτεθειμένος κι' ἕνας ἀληθινὸς ἐργαλειός. Στὸν ἐργαλειὸ εἶναι καθισμένο ἕνα κορίτσι κι' ὑφαίνει, γιὰ νά δείξῃ στοὺς ἐπισκέπτες πὼς γίνεται τὸ πανί. Ἡ κυρὰ-Μάρθα θυμήθηκε τὰ παλιά της καὶ συγκινήθηκε.

Ἀς πᾶμε τώρα στὴν ἄλλη πλευρὰ γιὰ νά ἐπισκεφθοῦμε τὸ τμήμα τοῦ «ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν», μὲ τὰ θαυμάσια κί

καλέ; Τὸ κουδούνι! Ἡ ὥρα πέρασε κι' ἡ ἐκθεση πρόκειται νὰ κλείσῃ. Ἄ τί κοῖμα, κι' ἔχομε νὰ ἰδοῦμε ἀκόμη τόσα ὠραία πράγματα! Τόσα τμήματα ἔμειναν χωρὶς νὰ τὰ ἐπισκεφθούμε.

— Δὲν πειράζει, καὶ τοῦ χρόνου! λέει ὁ Ἀναγίας αἰσιδούσα.

Κατεβαίνομε τίς σκάλες μὲ βαρεῖα καρδιά, ἀλλὰ γεμάτοι περηφάνεια. Εἶδαμε τί μπορεί νὰ παρουσιάσῃ ἡ πατρίδα μας σὲ πράγματα πού γίνονται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαό, μὲ τὰ χέρια του, χωρὶς τὴ βοήθεια καμμιᾶς μηχανῆς καὶ χωρὶς τὴν ἐπίδρασι τοῦ ξενικοῦ γούστου καὶ τῶν ξένων σχεδίων. Κι' αὐτὰ πού κατορθώσαμε νὰ κάνουμε, εἶναι πολὺ περισσό-τερα ἀπ' ὅσα θὰ ἔλπιζε κανεὶς κι' ἀπ' ὅσα θὰ ὀνειρευόταν ἡ κυρὰ-Μάρθα στὸν καιρὸ τῆς. Μὲ τὴν ἐκθεσὶ τῆς λαϊκῆς τέχνης γνωρίσαμε καλὺτερα τὴν ἱκανότητα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, τὴν καλλιτεχνικὴ του ἀντίληψη, τὸ δημιουργικὸ μυαλό του. Ἡ λαϊκὴ μας τέχνη ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ σὲ ἐξετάσεις αὐτὰς πῆρε «ἀριστα» καὶ μάλιστα μὲ τόνο!

ΑΓΑΠΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΟΡΕΛΑΪ

Ἀγαπητοί μου,

ΔΕΝ θὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὴ σειρήνα αὐτὴ τῆς γερμανικῆς μυθολογίας· θὰ σὰς μιλήσω μόνο γιὰ τὴ Διαπλάσσοῦλα πού ἔχει πάρει τὸνομα τῆς γιὰ ψευδώνυμο. Τὴν ξέρετε τὴ Λορελάι μας. Οἱ παλιοὶ τὴν βλέπατε ταχτικά στὴ διαπλαστικὴ κίνηση, στὴν Ἀλληγογραφίαν, στοὺς Διαγωνισμοὺς, σὲ Μικρὲς Ἀγγελίες, ἴσως νὰλλάξατε καὶ μαζὶ τῆς Μικρὰ Μυστικά. Οἱ σημερινοὶ πάλι τὴν ξέρετε ἀπὸ τὸ Σῆμα. Ἦταν στὴ Γερμανία καὶ σποῦδαζε χρυσοχοῖα, ὅταν εἶπαμε νὰ κάμωμε πάλι ἕνα Σῆμα, γιὰ νὰ τὸ φοροῦν σὰ διακριτικὸ τὰ Διαπλάσσοῦλα, κι' εἶχε γράψῃ στὴν πάντ' ἀγαπημένη τῆς Διάπλασι πὼς θὰ γύριζε σὲ λίγο στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὴν τέχνη τῆς. Τί καλὰ! τῆς ἀποκρίθηκε τότε ἡ Διάπλασις· ἐσὺ λοιπὸν θὰ μὰς κάνῃς καὶ τὸ Σῆμα! Κι' ὁ λόγος ἔπιασε. Κι' ἡ Λορελάι, πού εἶχε γυρίσει στὸ μεταξὺ, ἀνέλαβε ὀλοπρόθυμα νὰ σχεδιάσῃ καὶ νὰ κατασκευάσῃ τὸ Σῆμα πού θὰ φοροῦν σὰ διακριτικὸ τὰ Διαπλάσσοῦλα...

Τότε εἶχα τὴν εὐχαρίστηση νὰ τὴ γνωρίσω κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντά. Εἶχ' ἔρθῃ στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ μὰς δεῖξῃ μερικὰ ἔργα τῆς καὶ νὰ μὰς ρωτήσῃ πὼς ἀκριβῶς θέλαμε νὰ γίνῃ τὸ Σῆμα. Θυμάσαμε τὰ ὠραία ἐκεῖνα δείγματα τῆς τέχνης τῆς. Ἦταν πραγματικῶς καλλιτεχνικὰ σχεδιασμένα καὶ λεπτότατα δουλεμένα: λιθοκόλλητα χρυσαφικά, δξειδωμένα καὶ σμαλτωμένα μέταλλα, πλεξι-

μυτα, γαντζώματα, ἀλυσίδες, —δ, τι κάνει ἡ τελειότερη σήμερα χρυσοχοῖα μὲ τὰ τελευταῖα καὶ τὰ καλὺτερα τεχνικὰ μέσα. Ἀλλὰ προπάντων θυμάσαμε αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸ κορίτσι, πού εἶναι ἴσως ἡ πρώτη Ἑλληνίδα πού καταπίνεται μ' αὐτὴ τὴν τέχνη, κι' ὅχι ἀπλῶς ἐρασιτεχνικά, ὅπως μπορεί νὰ τὴν ἔμαθαν κι' ἄλλες, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν καλλιεργήσῃ μὲ τὰ ὅλα τῆς, νὰ τὴν κάνῃ ἐπ' ἀγγέλμα τῆς. Μὰς εἶπε μάλιστα πὼς ἐκείνες τίς ἡμέρες περιμένε ἀπὸ τὴ Γερμανία τὰ ἔργα-λεῖα καὶ τὰ μηχανήματα πού εἶχε παραγγείλῃ γιὰ τὸ ἐργαστήρι τῆς, τὸ χρυσοχοεῖο τῆς. Καὶ καθὼς βλέπετε παραπάνω, στὸ ἄρθρο τῆς Ἀγάπης, μὴ βιτρίνα μὲ ἔργα τῆς θυμάστηκε καὶ στὴ Βαλκανικὴ Ἑκθεσὶ.

Θὰ νομίζετε τώρα, ὅσοι δὲν τὴν ξέρετε, πὼς ἡ Λορελάι μας εἶναι καμμιὰ φτωχούλα, ἡ καίμένη, πού εἶχε ἀνάγκη γιὰ νὰ ζῇσῃ καί, ἀντὶ νὰ γίνῃ δασκάλα τῆς γαλλικῆς ἢ τοῦ πιάνου, ἢ δακτυλογράφου σὲ κανένα ἐμπορικὸ, ἐπρωτίμῃ, μὲ τὰ μετρημένα λεπτὰ πού οἰκονόμησαν οἱ γονεῖς τῆς γιὰ νὰ τὴ σπουδάσουν, νὰ πάῃ στὴ Γερμανία καὶ νὰ μάθῃ χρυσοχόος, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἀσφαλῶς τετρα καὶ περισσότερα. Ἐ, λοιπὸν ὅχι! Ἡ Λορελάι εἶν' ἕνα κορίτσι πού δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ γιὰ βιοπορισμὸ. Μεταλλεῖα κι' ἐκατομμύρια ἔχει ὁ πατέρας τῆς, παλάτι τὸ σπίτι πού κάθεται—πύργος σωστός στὴν ἐσοχὴ, μέσα σ' ἕνα μεγάλο κήπο, ἀλλὰ δὺὸ βήματ' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα—κι' εἶναι μονάκριβη μέσα σ' ἕξ ἑξὶ ἀδελφία παλλικάρια! Φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν τὴν υποχρέωνε τίποτα καὶ κανένας νὰ ἐργασθῇ. Μιὰ φίλη μας, πού τὴ γνωρίζει καλὰ, μοῦ διηγήθηκε πὼς ὁ πατέρας τῆς, ἀπεναντίας, ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

— Τί τὰ θέλεις αὐτὰ: τῆς ἔλεγε. Κι' ἐγὼ νὰ μὴν ἤμουν, ἔχεις ἕξ ἀδελφία. Τί διάβολο! ἕξ ἀδελφία δὲν θὰ μποροῦν νὰ συντηρήσουν μιὰν ἀδελφή;

Κι' ἡ Λορελάι ἀπαντοῦσε:

— Καὶ δ

χρωτική. Ένας πού βραδύεται, έχει το δικαίωμα να δημοσιεύσει την εικόνα του· μπορεί όμως και να μη θέλει να κάνει χρήση αυτού του δικαιώματος.

«Τι ώραία πού ήταν η Κυριακή! — μου γράφει η 'Ιάς. — 'Ο 'Αντώνης άργει να έμπνευσθή, αλλά όταν έμπνέεται, έχει μεγάλη επίτυχία! Όλοι από τό σπύτι έμειναν κατενθουσιασμένοι. Πού τὰ βρίσκει! άπορούσα εγώ...». Τη φωτογραφία της μπορεί να τή στείλῃ όταν θέλῃ. Τό δικαίωμα δέν παραγράφεται ποτέ. Όύτε μπορεί να φαντασθώ ότι θα κάμῃ... χρόνια να μου τή στείλῃ!

Καί στὴν 'Ελενίτσα Λαγοπάτη, — πού τῆς έστειλα πάλι τό φυλλάδιο 47 — ἡ Κυριακή άρесе πολύ. «Ήταν, μου γράφει λακωνικά, ἡ πιό πετυχημένη κι' ἡ πιό άστεία άπ' όλες!»

Χαίρω πολύ, 'Αταλάντη, πού υπερνίκησες τὴν 'άνεξηγήτη αὐτὴ δύναμη». Ναί, τὰ λοιπά έννοοῦνται. Κι' είναι τόσο εὐχάριστα! 'Εστε οὕτε ἡ 'Αγγελία δέν εδημοσιεύθῃ; Τότε, χωρίς άλλο, τό γράμμα με τὰ χρήματα έπεσε στὰ χέρια τοῦ κακοῦ εκείνου διανομέα. Τώρα γράφω μου καί μὴ φοβάσαι: τὸν έχουν στὴ φυλακή.

Δέν είναι ανάγκη, 'Ιουμην, να ντιγράψῃς, γιὰ τὸν Διαγωνισμό Καλλιγραφίας, 'Ασκήσεις τελευταίου φυλλαδίου, πού ίσως δέν θά μπορούσες νὰ τὶς λύσῃς όλες. 'Αντίγραφε από παλιό φυλλάδιο πού οἱ λύσεις του έχουν δημοσιευθῇ. Ναι, ὁ ἀδελφός σου έχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ ψευδώνυμο· αλλά γιὰτί μὲ ρωτᾷς πράγματα πού τὰ λέγει ὁ 'Οδηγός; — Χαίρω πού φέτος έχεις συμμεθερίσει καί τὴ Μονάκριβη. Κι' εὐχαριστῶ πολύ γιὰ τὰ καλά λόγια.

Σὲ δικαιολογῶ, Γλυκεία Πατρίδα, ἀφοῦ είναι ὁ πρῶτος χρόνος πού εἶς' ἐλευθέρη από σχολετο: έπρεπε νὰ ξεκουρασθῇς γιὰ καλά. 'Υποθέτω όμως πῶς ξεκουράστηκες πιά καί, μιά πού δέν με ξέχασες, θά εἰσκολογηθῇς νὰ μου γράψῃς. 'Αλλά γιὰτί λές ότι δέν γνωρίζεις τὴν Εὔα Σαίν-Κλάρ; Δέν εδιάβασες λοιπόν τὴν «Καλύθα τοῦ μπάρμπα-Τόμ»; — Τὰ έλαβα όλα καί συμμορφώθηκα.

Γερμῶ ἀγάπη τὸ γράμμα σου, Αεροσόλουση Αἰγῇ. Πολὺ κολακευτήκα πού μόνο τούς τόμους μου συλλογίστηκες νὰ σώσῃς από κείνη τὴ βροχοπλημμύρα, κι' ακόμα πού όταν σοῦ προτείνουν βιβλία γιὰ διάβασμα, άπαντᾷς: «'Εγώ δέν διαβάζω άλλο από Διάπλασι!». Εὐχαριστῶ πολύ καί γιὰ τὶς συνδρομήτριες πού θά μου έγγραφῃς.

Σ' άλλους— άν καί δέν μένουν πολλοί—δέν έχω καιρό νάπαντήσω σήμερα. Στὸ ἐρχόμενο θάπαντήσω σ' όλους. Καί γίνονται πιά ἐνήμερη θάπαντῶ σ' όλα τὰ γράμματα τῆς ἐβδομάδος.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: 'Αρχιεζάνιο (έστειλα εἰ, τι εἰήτησες' εὐχαριστῶ γιὰ όλα) Μιχαήλ Παντοστόπουλον (έλαβα' στὸν κ. Φαίδωνα μπορείς νὰ γράψῃς διὰ τοῦ γραφείου μου' τὴν «Κυριακή» θά τὴ στείλῃς σέ μένα' ψευδώνυμο δέν μπορῶ νὰ πῶ) Στρατηγὸν Μπέρντ (όλες αὐτὲς τὶς πλη-

ροφορίες θά τὶς βρῇς στὸν «'Οδηγό» τιμᾶται με τὰ ταχυδρομικά δρ. 6) 'Οδράνιο Τόξο (τὸ κορμάτι σου αὐτὸ έχει εἰσπληθῇ πρὸ πολλοῦ καί θά δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα' εὔχες, όταν ἦταν ἡ σειρά του, νὰ μὴ χωρῇ στὴ Σελίδα κι' έμεινε' γι' αὐτὸ εἶδες νὰ σοῦ δημοσιεύονται άλλα πού εἰσπληθῇς κατόπιν) 'Ευβοϊκὸ 'Ακρονιάλι (κάνω, βλέπεις, εἰ τι μπορῶ, γιὰ νὰ μὴν ἀφίνω τὰ παιδιὰ μου χωρὶς ἀπάντησῃ· ναι, σ' όλα τὰ σχολεῖα τὰ Διαπλάσουλια διακρίνονται, καί προπάντων στὶς ἐκθέσεις: έστειλα) 'Αγγορολογιώτατον (μὰ γι' αὐτὰ καί γι' αὐτὰ σκέπτομαι σοβαρὰ νὰ καταγγίλῃς τὶς Μικρὲς 'Αγγελίες, μπορῶ νὰ τὰ ἐπιβλέπω, όλα; ἐπίσης δέν εὐκαιρῶ νὰ διαβάζω ἀλλογραφία' γι' αὐτὸ ἡ «διὰ μέσου τοῦ γραφείου μου» έχει καταργηθῇ πρὸ πολλοῦ) Βάσιον (σήμερον δημοσιεύω «'Ομοίμορφα Φωνηεντόλιπα» καί μπορείς νὰ καταλάβῃς τί ζῇ ζεῖται· τὸ ἴδιο είναι καί τὰ «'Ομοίμορφα 'Ελλιποσύμφωνα») 'Ιούλιον Καίσαρα (δεκτές) 'Ιωάννην Κροντηρᾶν (έχεις καιρὸ νὰ στείλῃς τὴ Συλογὴ σου ὡς τὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου· τί έννοεις «δὺ ἐργασίες μ' ἕνα ψευδώνυμο»; καί γιὰτί δέν σημειώνεις τὸ ψευδώνυμό σου; αὐτὸ δέν πρέπει νὰ τὸ παραλείπῃς ποτέ) Νάδιαν (ναί, καλὴ ἀρχή' τὴ γνώμη μου γιὰ κείνους πῦρ δέν ἀνταποδίδουν τετράδια κτλ. τὴν εἶπα πολλὰς φορές: είναι ἀσυγχώρητοι' πολὺ μου άρесе τὸ γράμμα σου) Ναπολεόνην (μὰ βέβαια θά σέ περιμένω' ἡ θελε καί ῥώτημα;) Μιμόδαν (έστειλα) 'Αθῶο Διαβολάνι, Χιμαροκυννηγόν, 'Αεροναύτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς έλαβα μετὰ τὴν 19 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 251ου Διαγωνισμοῦ. Γο